

KRÁSNÁ MAGELONA

Povídka velmi stará, ale k potěšení milujících panen a jinochů znova sepsaná a mnoha krásnými naučeními opatřená Stanislavem K. Neumannem, spisovatelem osvědčeným.

Krásná Magelona byla dcera neapolského krále, kterýž 5
Magelon se jmenoval a proslulý byl daleko široko bohatstvím, mocí a šlechtností. Korunou slávy jeho byla však krásná Magelona, dcera jeho, o jejíž spanilosti, bohobojnosti a ušlechtilosti vypravovalo se na všech knížecích dvorech a mezi všemi statečnými rytíři, jichž největší touhou 10
bylo vítěziti před ní v slavném klání a tak se jí zalíbiti.

Pověst o této vznešené dívce, jejíž krása a ctnost neměly rovných, došla také do země francouzské a ke dvoru hraběte z Provincie, kterýž Jan Cerise slul a za manželku 15
měl dceru hraběte Alvara z Dalbary. Ti měli jediného syna, jehož jméno bylo Petr. Byl to jinoch nad jiné obratný ve zbrani, v rytířských hrách a v jiných věcech, statečný, přívětivý, krásný a moudrý, pročez byl milován v celé zemi, a hrabě, jeho otec, i jeho matka neměli na světě větší 20
radosti kromě tohoto syna svého.

Pověst o krásné Mageloně dojala hluboce mysl mladého rytíře Petra, a když pak na radu jiných rytířů, přátel svých, aby se pustil do světa a tak jistě se proslavil a některé 25
krásné a vznešené dívky se zalíbil, odhodlal se poprositi rodiče o dovolenou, nutkala jej k tomu nad jiné touha, aby spatřil krásnou dceru krále neapolského. Neboť mladá srdce snadno vzplanou pro věci vznešené, aniž počítají s velikými překážkami, kteréž může jim do cesty postaviti 30
zlý osud a jejich vlastní vášeň. I poklekl Petr před svými rodiči, když jednoho dne našel je spolu rozmlouvající, a uctivě, ale i naléhavě přednesl jim svou prosbu. Hrabě, jeho otec, i matka jeho velmi se ulekli a zasmušili. Báliť se o svého miláčka, aby ho ve světě něco zlého nepotkalo a tak rodiče o jediného syna a země o milovaného pána 35
připraveni nebyli. A paní, jeho matka, se slzami v očích domlouvala mu, cože ve světě hledati chce, kdyžť všechno

již bohudík má, bohatství i dobrou pověst v rytířstvu, ušlechtilost, jemnost a krásu jako žádné druhé kníže již na světě. A že také známost jeho statečnosti všude jest rozšířena a k tomu krásná země jest jeho domovem. Ale Petr,
5 ač odporem rodičů a zármutkem jejich velmi se poděsil v srdci svém, opakoval podruhé i do třetice prosbu svou uctivě, ale stále naléhavěji, posilován mlčením jejich, kteříž, pozorující vůli svého syna, nevěděli si rady. I dali mu konečně své svolení, začož on oběma nadevše pokorně
10 poděkoval. A hrabě, otec jeho, dal mu koně a brnění, pak zlata a stříbra, kolik si jen přát mohl. A paní, matka jeho, odvedla jej stranou a darovala mu tři drahocenné a krásné prsteny, jejichž cena byla nemalá. Když pak jej napomenuli, aby vyhledával dobrou společnost a špatné se střehl,
15 vydal se Petr na cestu se svým průvodem. A zachovávaje v tajnosti cíl své cesty, jel tak dlouho, až přišel do města Neapole, kde vládl král Magelon, otec krásné Magelony. Tu zastavili se v prosté hospodě na náměstí.

Vkrátku poté vyzvěděl Petr od hospodského, že u dvora
20 nalézá se právě návštěvou pan Jindřich z Crappany, rytíř velmi statečný, na jehož počest nařídil král klání na nejblíže neděli, a že také cizí rytíři připuštěni budou k tomuto sedání, dostaví-li se řádně vyzbrojeni. I dal si dělati dvě stříbrných klíčů na svou přilbici, po nichž by poznán byl,
25 velmi drahocenných, a klíče rovněž dal vyšít na všechny pokrývky svého koně. V tu neděli pak, dobře se připraviv na vše, vstal časně, hoře touhou spatřiti krásnou Magelonu, na mši se odebral, a když hlasatel vyzýval rytíře k lámání kopí, stál již na kolbišti, a to dole na místě podřízeném,
30 neboť byl tu cizí a nikdo ho neznal, kterýž by jej nahoru uvedl. Král s manželkou svou a dcerou, rovněž s jinými pannami a paními, usedli na své lavice a přihlíželi k sedání. První vyjel pan Jindřich z Crappany, aby se utkal s jedním z družiny královské, kteréhož skolil, takže v sedle zůstal
35 viseti, přičemž odhodil kopí své, kteréž koni páně Jindřichovu mezi nohy padlo a kůň s panem Jindřichem se svalil. I prohlásili královští, že pan Jindřich řádně byl poražen, což pravda nebylo a pana Jindřicha velmi zamrzelo, takže

nechtěl se již utkati. Druhý vyjel tedy Petr proti královskému, rozhořčen nespravedlivou řečí onou, a utkal se s ním tak prudce, že kůň s jezdcem udržeti se nemohli a na hromadě ihned leželi. Čemuž okolostojící a diváci velmi se obdivovali. Načež Petr teprve chuť řádnou dostal to 5
nejlepší vykonati a skolil jednoho po druhém všechny cizí rytíře a dostal cenu. Také král chválil velmi rytíře se stříbrnými klíči, a jsa zvědav, kdo jest tento rytíř, vyslal k němu hlasatele, aby zvěděl, kdo jest a z které země pochází. I řekl tomu Petr, že prosí krále, pána jeho, aby 10
mu neměl za zlé, zatajuje-li před ním svého jména, kteréž nikomu prozraditi nechce. Neboť jest chudý šlechtic pouze z Francie a jde do světa, aby si dobyl ceny a chvály panen a paní. Tomu rozuměl král a líbila se mu skromnost Petrova. Všichni chválili rytíře se stříbrnými klíči; rovněž 15
mezi pannami a paními šla o něm chvála. A tak i krásná Magelona dobře si ho povšimla a nemohla naň zapomenouti. Rytíři pak po skončeném klání doprovázeli Petra až k jeho hospodě a pan Jindřich z Crappany velmi si jej přitom zamiloval. 20

V tu dobu král neapolský mnohá sedání nařizoval kvůli dceři své, krásné Mageloně, kteráž tajně si zamilovala rytíře se stříbrnými klíči a toužila často spatřiti jej. Jakož i králi velmi se zalíbil Petr pro svou statečnost a ušlechtilost. A král si řekl: Jistě není tento rytíř rodu nepatrného, 25
neboť celá jeho povaha svědčí o jiném. Také jest hoden toho, abychom s ním uctivěji jednali, než dosud se dělo. Načež rozkázal služebnictvu, aby hledělo vypátrati, kdo jest rytíř se stříbrnými klíči, a jednoho dne pozval jej ke svému stolu. Nad tím Petr velmi se zaradoval v naději, že 30
spatří zblízka krásnou Magelonu a po vůli bude se moci kochati pohledem na ni. A když byl čas, přišel rytíř se stříbrnými klíči a král uvítal jej s manželkou svou i dcerou a za stůl k sobě jej posadil, právě naproti krásné Mageloně. Ačkoliv stůl pokryt byl pokrmy nad jiné vzácnými a vybranými, dbal rytíř málo jídla, neboť cele se pohroužil v pozorování krásné Magelony a její nepřekonatelné líbez- 35
nosti. Pásl se nenasytně na její kráse a ve svém srdci byl

přesvědčen, že není na světě krásnější panny. A tak vzplal k ní láskou a nic si tak nepřál, jako dosíci té blaženosti, aby jeho láska byla opětována. Nicméně ve své skromnosti nepovažoval se za hodna takové milosti a zdálo se mu ne-
5 možno, aby jej takové štěstí potkalo. Ale stejně vedlo se i krásné Mageloně, jejíž srdce plnilo se před rytířem podobnou touhou a bází. Když pak pojedli, provozovány byly všeliké hry a kratochvíle v královské komnatě a král se svou manželkou a dcerou zúčastnili se jich a rozmlouvali
10 s rytíři. Tu zavolala k sobě krásná Magelona rytíře se stříbrnými klíči, a zdvořile jej oslovivši, pobízela jej, aby často k nim docházel kratochvíli provozovat, neboť král, otec její, i matka i ona sama a ostatní panny a paní mají v něm veliké zalíbení. Načež Petr velmi způsobně se jí
15 poděkoval za čest, která jest mu prokazována, a vyslovil nejpokornější prosbu, aby jí směl sloužiti, děj se co děj. I přijala krásná Magelona rytíře do svých služeb, a když nastal čas, ač nerada, rozloučila se s ním přívětivě, znovu jej vybízejíc přijíti, aby s ním mohla důvěrně pohovořiti si
20 o rytířských hrách a jiných věcech, kterak se konají v jeho vlasti, a pohlédla na něho tak líbezně, že raněn byl v srdci svém hlouběji než kdy předtím. Když pak odešla s matkou svou, král, který zůstal ještě v komnatě s hosty svými, přistoupil k rytíři se stříbrnými klíči a znovu jej žádal přívě-
25 tivě, aby mu řekl své jméno a svůj stav. Ale nedověděl se od Petra nic jiného, než že jest chudý francouzský šlechtic, který chce svět viděti a rytířské hry provozovati. I spokojil se tím král a považoval to za velikou ctnost jeho šlechtetného ducha.

30 Když pak Petr navrátil se od krále do své hospody, ihned samotén uzavřel se v sednici, aby nerušeně mohl rozpomínati se na přívětivou řeč a nedostižnou krásu královské dcery, kteráž takovou líbežností ozdobena byla, že srdce jeho pokoje nemělo, když na ni pomyslí. Aniž na něco
35 jiného mohl mysliti. Rovněž krásná Magelona však, když přišla do své komory, na nic jiného nemyslíla než na rytíře se stříbrnými klíči a ráda by byla věděla, kdo jest a kterak se jmenuje. Neboť byl-li rodu vznešeného, o jakém svědčilo

způsobné a ušlechtilé jeho chování, tím raději byla by jej viděla, kterýž kvůli ní přišel ke dvoru. I rozhodla se, že svěří se s láskou svou, kterouž ve veliké tajnosti chovala, své chůvě, kteráž neobyčejně oddána a věrna jí byla. Neboť tajemství nejsladší také nejtěžší bývá a zejména ženy klesají pod jeho břemenem, pokud se nenajde někdo, komu by se mohly svěřiti. I zavolala jednoho dne krásná Magelona svou chůvu k sobě, aby jí vyjevila něco, o čemž s nikým na světě nechce mluvit, jedině s ní, kteréž nadevše důvěřuje, ana jí vždycky velikou lásku prokazovala. A pravila jí krásná Magelona, kterak celé své srdce věnovala rytíři, kterýž ceny si dobyl v sedání, aniž nyní jísti, píti a spáti může pro svou lásku, a kdyby zvěděla, že jest rodu vznešeného, veškeru naději svou složila by v to, že se manželkou jeho stane; pročez žádostiva jest zvěděti, které jest jméno jeho a stav. Věrná chůva velmi se polekala takovou řečí a dlouho nevěděla, co by odpověděla. Poté prosila krásnou Magelonu důtklivě, aby nezapomínala vznešeného stavu svého; nejmocnější pán na světě zardoval by se, kdyby jí dostal, kdežto ona věnuje srdce své a lásku svou rytíři mladému a neznámému, jehož původu neví a kterýž třeba v hanbu ji uvrci chce a pak opustiti; pročez aby vypudila jej z mysli své a ze srdce svého a trpěliva byla ještě trochu, než se bohu zlíbí zanedlouho v počestný a bohatý sňatek ji přivesti. Tato řeč staré chůvy, ačkoliv z věrné mysli pocházela, přece zcela moudrá nebyla. Neboť srdce láskou raněná rozjítřena jen tím více v citu svém býti mohou slovy, kteráž hanou odvrátiti je míní od předmětu jejich lásky. Krásná Magelona, když vyslechla tuto řeč a zpozorovala, že chůva nechce jí býti po vůli, velmi zasmušila se v srdci svém a jala se naříkati, že jí tedy nezbývá, než aby bídně zhynula, nenalézajíc pomoci aniž rady; nevysílat jí přece daleko od sebe, aniž ona se co báti má krále, otce jejího, nebo matky její nebo jí samé, ale nepomůže-li jí vkrátku, spatří ji umíratí před svýma očima hořem a bolestí. A takto naříkajíc klesla krásná Magelona na lože v těžkých mdlobách. Když pak probudila se opět, jala se ujišťovati chůvu svou, že rytíř se

stříbrnými klíči jistě jest rodu vznešeného a jen šlechtná
mysl mu velí, aby skrýval rod svůj a jméno, kteréž vyjeví
však, jak o tom úplně přesvědčena jest, bude-li o to kvůli
ní požádán. Načež chůva, vidouc velikou lásku krásné
5 Magelony k mladému rytíři, aby ji potěšila, slíbila býti jí
po vůli a vyhledati rytíře, aby od něho žádané zvěděla.

Stalo se tedy, že věrná chůva odebrala se do kostela
k ranní pobožnosti a našla tu rytíře rovněž se modlícího.
Když pak vykonala svou pobožnost a povstala, pozdravil
10 ji uctivě, neboť ji poznal. I přistoupila k rytíři a pravila,
kterak podivuje se mu, že v takové tajnosti chová stav svůj
a jméno. Neboť král, pán její, i manželka jeho a zvláště
krásná Magelona velikou radost by měli, kdyby zvěděli,
kdo a odkud jest. Nad touto řečí rytíř velmi se zamyslíl,
15 maje tušení, že pochází od krásné Magelony. A poděkovav
chůvě za přívětivá slova pravil, že děkuje také všem, kdož
jeho jméno zvěděti chtějí, najmě krásné Mageloně, kterou
však prosí, aby se nehoršila nad tím, že nikomu nechce
zjevití svého jména; ale poněvadž ona jest osoba, které
20 přeje to nejlepší na světě a jí sloužiti a jí poslušen býti chce,
vzkazuje jí aspoň, že jeho rod mocný jest a vznešený.
Daroval pak chůvě jeden z prstenů, kteréž matka mu dala
při rozchodu, a poprosil ji, aby jej ukázala krásné Mage-
loně. Chůva, spatřivši takový prsten, velmi se potěšila,
25 neboť usoudila, že krásná Magelona má asi pravdu a rytíř
jest z dobrého rodu, o kterémž i způsob a ušlechtilost jeho
svědčí, a slíbivši vyřídití jí vše, o čem spolu mluvili, roz-
loučila se s ním a spěchala vesele ke své slečně, kteráž
ji s velikou radostí očekávala. Krásná Magelona, když
30 uslyšela její zprávu a uviděla drahocenný prsten, velmi se
zaradovala, že neklamalo ji srdce její, a pravila k chůvě,
že to bude štěstí její, neboť rytíř ji miluje a kvůli ní přišel
ke dvoru a jest nejkrásnější rytíř na světě, ona pak že jej
miluje od prvního spatření a raději zemře, než by jiného
35 milovala. A požádala chůvu o prsten, na nějž hleděti bude
jí k veliké radosti, a prosila ji také, aby rytíři vyjevila její cit
a vůli. Načež chůva, dobře vědouc, že neradno jest panně
tak rychle odkryti se, odpověděla jí, že se nesluší, aby

kněžna tak urozená zjevila tak brzy svou lásku cizímu rytíři neznámému. Těmito slovy však velmi popuzena byla krásná Magelona, neboť, jak pravila, není cizím ten, kterého má na světě nejraději. Tu chůva, pozorujíc netrpělivost její, odvětila, že to, co praví, kvůli ní praví a ze strachu o její čest. Neboť věci, kteréž nepořádně a rychle se dějí, nejsou ke cti těm, kteříž je konají; také nedojdou chvály těch, kteříž se o nich dovědí. A zasluhuje-li pochvaly za to, že miluje rytíře, kterýž jest tak ušlechtilý, přece sluší se, aby mezi nimi dělo se všechno čestně a způsobně. V čemž jí ráda bude nápomocna. Tato rozumná řeč upokojila trochu krásnou Magelonu, kteráž pak na lože se odebrala se svým prstenem, a uloživši se ke spánku, často s velikou láskou prsten líbala a s mnoha vzdechy na svého rytíře myslila, dokud neusnula. I měla sen a zdálo se jí, že s rytířem sama byla v líbezně zahradě a prosila ho, aby jí řekl rod svůj a jméno, poněvadž jej miluje ze všech lidí nejvíce, načež on odpověděl, že všechno jí poví, jakmile nastane čas, a daroval jí prsten ještě drahocennější než ten první. A krásná Magelona tak spala ve veliké radosti až do rána. A když se probudila, vypravovala sen chůvě, kteráž dle něho poznala, kterak veškera mysl její naplněna jest rytířem. I těšila ji, jak nejlépe mohla.

Vkrátku poté vyhledal sám rytíř chůvu krásné Magelony v kostele, kteráž ihned jala se mu vypravovati, jakou radost měla krásná Magelona z prstenu, kterýž jí poslal. Rytíř odpověděl, že prsten daroval jí, a nikoli krásné Mageloně, neboť dárek tak nepatrný nebyl by hoden panny tak vznešené, nicméně že všechno, což jeho jest, patří jí, kteráž nedostiznou svou krásou jala a ranila jeho srdce, čehož nechce déle před ní skrývati. Nebude-li mu milostiva, bude on nejnešťastnějším rytířem na světě. Načež chůva pravila, že chce všechno věrně vyřídit slečně své, je-li však jeho láska toliko bláhovost neslušná, aby raději mlčel. Neboť miluje-li krásnou Magelonu láskou věrnou a počestnou, proč skrývá před ní jména a rodu svého? Vždyť jest možná šlechtic tak vznešený, že s pomocí boží mohlo by dojít mezi nimi ke sňatku, neboť slečna její z celého srdce jej

miluje, také se jí o něm zdálo, a jsou-li ony dvě pospolu, rozprávějí toliko o něm. Rytíř, velmi potěšený touto zprávou, odpověděl, že jeho láska počestná jest a věrná, v níž rád jí vždy sloužiti chce, a bude-li mu dopomoženo k tomu, aby s krásnou Magelonou o samotě mluvití mohl, vyjeví jí rod svůj a všechno, co si bude přát. Jinému nikomu toho však neřekne. I slíbila mu chůva, že všechno věrně vyřídí a nápomocna chce býti tomu, aby s ní mohl mluvití. Tu zaradoval se rytíř ještě více, a podávaje jí druhý prsten, prosil ji, aby jej, málo jen cenný, zanesla krásné Mageloně, kteráž velikou milost mu prokáže, přijme-li jej. A poděkoval chůvě přívětivě.

Když pak se rozešli, spěchala chůva rovnou ke krásné Mageloně, kteráž velmi nemocna byla velikou láskou svou k rytíři a ležela v posteli, nenalézajíc nikde pokoje. A sotva-že spatřila chůvu, jala se naříkati, že musí zemřítí, nedosáhne-li toho, aby mohla rytíře viděti a s ním mluvití. Když však chůva slíbila jí dobrou radu, kteráž ji potěší, vyskočila krásná Magelona z postele, objala ji a líbala, pobízejíc ji mluvití. Tu vypravovala chůva, kterak rytíř k ní přišel a se svou láskou ke krásné Mageloně se jí svěril, kteráž jest počestná a věrná. Také mluví tak moudře, že to jest nevidaná věc u rytíře tak mladého, pročez jistě jest rodu vznešeného. A po ničem netouží tak, než aby o samotě s ní mluvití mohl a jí vyjevití své jméno a vše, co si jen přátí bude. A prosí ji, aby milostivě přijala prsten, který jí posílá. Krásná Magelona, uslyševši takovou dobrou zprávu a spatřivši prsten, kterýž krásnější a skvostnější byl prvního, zarděla se radostí a pravila, to že jest onen prsten, o kterémž se jí zdálo, a že její srdce nic jí nepraví, co by se nestalo. A slíbivši chůvě odměnu, prosila ji, aby si to nejlepší vymyslíla a jí nápomocna byla k tomu, aby mohla s rytířem mluvití, načež jistě povede vše ke šťastnému konci její touhy. To slíbila jí chůva a krásná Magelona strávila celý den a noc vesele prohlížejíc si prsteny, které jí rytíř poslal, a posléz navlékla si je na prsty a líbajíc je měla kratochvíli.

Nazítří vyhledala chůva rytíře v kapli, kde podle zvyku

svého prodléval, a když k ní radostně přistoupil, pravila mu, že se může považovati za nejšťastnějšího rytíře na zemi a bohu děkovati za to, že jej přivedl do této země, kde svou statečností a šlechtností dobyl si nejkrásnější panny světa. A dodala, že krásná Magelona děkuje mu za prsten, kterýž jí poslal, a že z celého srdce touží spatřiti jej. Načež vyžádala si od něho přísahu, že jeho láska bude počestná a způsobná, jak se sluší a patří u muže stavu vznešeného. I pokleknuv před krucifixem, přísahal jí rytíř, že mysl jeho počestná jest, an nic jiného si nepřejí, než lásku svou ke krásné Mageloně dovršiti řádným manželstvím. Tu podala mu chůva ruku, pozdvihla jej a pravila, že jest nyní povinna věriti mu a prositi boha, aby mu byl v předsevzetí jeho nápomocen. Načež vybídla jej, aby nazítří po poledni přišel k zadní brance zahradní, odkudž dostane se do komory krásné Magelony, kdež ona bude s ní sama, odejde však, aby o samotě mohli spolu od srdce mluvit. Když to rytíř uslyšel, byl nadmíru potěšen a děkoval jí za dobrou zprávu. A chůva, vrátivši se ke krásné Mageloně, řekla jí všechno, co s rytířem vyřídila. I očekávala krásná Magelona rytíře s velikou touhou.

Když pak nazítří přišel čas a hodina, kdy rytíř měl jíti ke krásné Mageloně, nepropásl ani okamžiku, a naleznuv zahradní branku otevřenu, jakož mu řečeno bylo, přišel do její komory, kdež netrpělivě očekávala jej se svou chůvou. I spatřivši jej zarděla se krásná Magelona jako růže a byla by jej nejraději objala a líbala, neboť měla ji k tomu její láska a prozrazovaly to její oči i celý obličej. Ale poněvadž rozum u každého člověka urozeného má míti vrch nad srdcem, poklonila se mu přívětivě, načež rytíř, kterýž rovněž barvu změnil, nevěda, nalézá-li se v nebi nebo na zemi, poklekl před ní uctivě a způsobně ji pozdravil. Tu přistoupila k němu krásná Magelona, a ruku mu podávajíc, uvítala jej a vedle sebe jej posadila. Chůva, spatřivši to, odebrala se do vedlejší komory. I pravila krásná Magelona rytíři, že jí způsobil velikou radost příchodem svým; ačkoliv pak se nesluší, aby osoba tak mladá, jako ona jest, tajně setkávala se s mužem, učinila to přece,

poněvadž jeho šlechetná mysl dodala jí k tomu odvahy. Nechat také ví, že její srdce od prvního dne, kdy jej spatřila, nakloněno mu jest, pročez aby neskrýval jí déle svého jména a rodu, aniž příčiny, pro kterou sem přišel. Tu
5 poděkoval jí rytíř za veškeru laskavost její a slíbiv, že všechno jí řekne, prosil ji, aby toho nikomu neprozrazovala, poněvadž předsevzal si, když z domova odcházel, nikomu toho nevyjeviti a dle toho také až dosud jednal. Jest jediným synem hraběte z Provincie, kterýž jest strýc krále francouzského. Také opustil svého otce a matku svou, aby
10 si dobyl její lásky, neboť slyšel, že není nad ni kněžny krásnější, což jest skutečná pravda, a on rozhodnut jest ve svém srdci nikoho nemilovati více než ji, až do své smrti. I odpověděla mu krásná Magelona, že se považuje za nejšťastnější ženu na světě, kdyžtě nalezla urozeného muže rodu tak vznešeného, jemuž není rovna v statečnosti, šlechetnosti, kráse a moudrosti a kterýž kvůli ní přišel do její vlasti a dobyl si tu ceny a jména v rytířstvu. A poněvadž jí vyjevil
15 srdce své a mysl svou, chce i ona podobně učiniti, pročez vidí ji tu celou jeho s tělem i duší, ana jej činí pánem srdce svého a chce raději smrt podstoupiti, než aby jinému srdce své dala; to pak nechť zachová v tajnosti, dokud nepřijde čas jejich zasnoubení. I vzala zlatý řetěz s krku svého, na kterémž skvostná přezka visela, a pověsila jej na jeho krk,
25 načež objala jej laskavě. Tu poklekl před ní Petr a slíbil jí věrnou lásku a prsten dal jí na památku, kterýž třetí byl z těch, které mu dala jeho matka, a drahocennější byl ostatních. Tedy přijala krásná Magelona prsten s velikou radostí a znovu vzala rytíře do svého objetí a políbila jej,
30 načež zavolali chůvu a ujednali společně, kterak by se častěji scházeti mohli. Pak rozloučil se Petr s krásnou Magelonou a veseleji než jindy vrátil se do své hospody. A krásná Magelona dlouho ještě rozprávěla o něm s chůvou a pravila jí, že za šťastnou považovala by se jistě každá slečna, sebeurozenější, kdyby ten, kterýž jest jí nejmilejší,
35 byl jen z polovice tak způsobný, statečný, krásný a šlechetný, jako jest rytíř její. A když chůva znova na srdce jí vložila, aby z lásky lehkomyšlnou nebyla a neprozradila

se před jinými pannami a paními, neboť tak přízeň otce a matky ztratiti by mohla a rytíř aniž ona trestu by neušli, tu odpověděla jí krásná Magelona, že poslouchati chce věrné její rady a dbáti pokynů jejích, kdyby něčeho ne-
slušného se dopustila, a prosila ji, aby za to, když sami 5
jsou, přála jí mluvit o člověku, kterýž jest jí nejdražší, a nápomocna byla jí v tom, aby se s ním často viděti mohla.

V té době Petr častěji přicházel ke dvoru, aby se mohl obdivovati nedostižné líbeznosti krásné Magelony, což činil však tajně a způsobně; každý pak u dvora z velikých pánů 10
i z čeledi dvorní zamiloval si jej pro jeho skromnost. I dělo se často, že na rozkaz králův nebo královnin mluvití mohl s krásnou Magelonou a mnohou kratochvíli s ní provozovati.

Stalo se pak také v tu dobu, že přišel ke dvoru bohatý 15
a vznešený rytíř ze země románské jménem pan Bedřich z Koruny, kterýž velmi mocný byl a dobrou pověst měl pro svou spravedlivost. Ten zamiloval si krásnou Magelonu, a důvěřuje své moci a síle, umínil si v rytířské hře dobýti si ceny a přízně její, od níž málo byl povšimnut. I vyhlá- 20
šeno bylo na jeho prosbu po celé zemi francouzské a okolních městech, aby rytíři, kteří z lásky k pannám a paním kláti se chtějí, přišli do města Neapole v den Narození Panny, a tak že najevo vyjde, kdo je miluje. Na takové vyzvání sešlo se mnoho knížat a pánů a jména nejvýbor- 25
nější byla mezi nimi: první přitáhl pan Antoni, bratr vévody savojského, druhý pan Bedřich, bratr markraběte montserratského, třetí pan Eduard, vévody bourbonského bratr, čtvrtý pan Petr, synovec krále českého, pátý pan Jindřich, syn krále anglického, šestý pan Jakub, bratr 30
hraběte z Provincie, strýc rytíře se stříbrnými klíči, kteréhož tu však nepoznal, jakož i mnozí jiní. Rovněž byl ve městě urozený rytíř Petr z Provincie a jeho druh pan Jindřich z Crappany a jiní, kterýchž jména pro množství 35
nemožno vypočítati. Všichni leželi ve městě klidně šestero dnů, než počalo sedání, a král Magelon mnohou čest a péči jim prokazoval. Když pak nadešel den Narození Panny, nastoupili všichni v pořádku s králem v čele a také krá-

lovna přišla s dcerou svou a s mnoha krásnými pannami a paními, na kteréž pohled byl radostný a mezi nimiž zářila krásná Magelona jako denice na počátku jitra. I nespouštěla krásná Magelona očí ze svého milého Petra, kterýž
5 přicházel mezi posledními. Tu vyvolati dal král hlasatelem, aby sedání v míru se dělo a bez potupy, načež pan Bedřich z Koruny jal se mluvit tak hlasitě, aby to každý slyšel, že chce dnešního dne ze všech sil svých dokázati svou sílu a schopnost kvůli urozené krásné Mageloně.
10 A s těmito slovy první vyjel a proti němu pak pan Jindřich, syn krále anglického, rytíř sličný. I utkali se oba, až kopí se oběma zlomila, a pan Jindřich byl by spadl, kdyby mu nebyli přišli na pomoc. Po něm přišel, kterýž jmenoval se Lancelot z Valois a byl panem Bedřichem poražen v prv-
15 ním utkání. Pak vyjel urozený Petr z Provincie proti Bedřichovi, neboť srdce jeho a mysl nedaly mu prodlévati. I srazili se tak mocně, že koně pod oběma padli. Načež řekl král a všichni ostatní, že ti dva velmi silní jsou, a král nařídil, aby jim jiní koně dáni byli, chtějí-li se ještě jednou
20 utkati, aby zřejmo bylo, kterému z nich patří cena. Což stalo se také a rytíři znova se utkali. Tu zlomil Petr Bedřichovi ruku a s takovou silou k zemi jej srazil, že za mrtvého jej považovali. I odnesli jej jeho lidé do jeho hospody. Načež srazil urozený Petr ještě pana Antoniho, po němž
25 vystoupil proti němu pan Jakub z Provincie, strýc jeho. Ale Petr, poznav bratra svého otce, jím však nepoznán, vzkázal mu, že nechce se s ním utkati, poněvadž jest mu vděčen za prokázanou službu, a že jej prosí, aby on také jeho ušetřil; jest ochoten pak veřejně prohlásiti jej za lepšího rytíře. Pan Jakub uslyšev to, velmi se rozhněval, neboť
30 byl dobrý rytíř, a vzkázal Petrovi, že jej zprošťuje služby, a nepostaví-li se mu, bude jej považovati za někoho, kterýž malou sílu má. Když to Petr uslyšel, rovněž velmi se pohněval, a vida, že mu nezbývá než utkati se s panem Jakubem, nechce-li se dáti poznati, srazil se s ním, ale šetrný
35 jsa k němu, sám byl panem Jakubem trefen do prsou, až kopí páně Jakubovo se zlomilo. Ale bylo to, jako když pírkó se ho dotkne. I viděl král, že rytíř s klíči dopustil to ze

zdvořilosti, nevěděl však, proč se to stalo. Jen krásná Magelona rozuměla brzy, proč Petr to učinil. A když se znova utkali, tu porozuměl pan Jakub, že rytíř s klíči silný jest, ale nedá se pohnouti, aby jej poranil, pročez odejel. Po něm porazil Petr všechny ostatní rytíře, kteříž přítomni 5 byli, a dostal cenu. I pochválil jej král laskavě a královna i krásná Magelona, jakož i ostatní panny a paní děkovaly mu přívětivě. Načež král pozval všechny ke dvoru, kdež Petr s velikou ctí byl přijat králem i všemi ostatními, kteříž velmi se těšili z jeho společnosti, neboť čím déle kdo na 10 něj hleděl, tím více jej v lásce měl, kterýž tak sličný byl a bílý jako lilie a oči měl přívětivé a vlas jasný jako zlato. Po dvě neděle skvěl se dvůr krále neapolského na počest knížat, která se tu sešla, a všichni mluvili jen o rytíři se stříbrnými klíči. Krásná Magelona, když to slyšela, nadevše 15 tím byla potěšena, ale nedala toho poznati. A když skončeny byly u dvora radovánky, rozjeli se vznešení a urození páni do svých domovů, velmi tím rozmrzeni, že nezvěděli, kdo jest rytíř, který to nejlepší v klání vykonal mezi tolika knížaty a pány. A přišedše domů mnohé vyprávěli o rytíři 20 s klíči.

Když pak přišel Petr ke krásné Mageloně, neboť nedovedli dlouho býti od sebe, chválila jej velmi krásná Magelona. I odpověděl Petr, že nikoli on, nýbrž krása její to 25 vykonala a z ní že pochází cena a čest. A chtěje ji zkoušeti pravil, že již příliš dlouho vzdálen jest otce svého a matky své, kteříž jistě velikou starost a žalost pro něho mají; pročez aby mu dala dovolenou, že domů chce jeti. Když krásná Magelona uslyšela tuto řeč od svého nejmilejšího 30 Petra, měla ihned oči plny slz a změnila se veškera barva její, takže byla bledá. A mnoho vzdychajíc a plačíc pravila, že jest docela pravda, co děl o svých rodičích, kterýmž dobrý syn nemá jednati na úkor, ale ona, zanechá-li ji tu samotnu, nebude míti pokoje na světě a zemře kvůli němu. Pročez aby jí neskrýval odjezdu svého, neboť i ona 35 chce se k němu připravit, a prosí jej, aby ji vzal s sebou. Petr, uslyšev tento náрек, velmi byl pohnut a srdce div mu z těla nevyskočilo. I jal se ji těšiti, aby neplakala a zármutku

neměla, neboť si umínil neodjeti ze země, nýbrž vyčkati konce, až jak to s nimi dopadne. Raději smrt by podstoupil, než ji opustil. Chce-li však s ním, tedy ji ujišťuje, že ji ve
vší počestnosti vésti bude, jakož jí před časem slíbil. Načež
5 krásná Magelona, znova tím potěšena, odpověděla, aby, je-li tomu tak, raději nejdříve a v tajnosti odešli, poněvadž nejprve další prodlévání mohlo by jej omrzeti, načež by ji opustil, podruhé pak zamýšlí ji otec její vkrátku provdati, což by rovněž byla její smrt. I rozešli se, slíbivše si opatrně
10 a rychle připravit se na cestu, aniž řekli o tom něčeho chůvě. Neboť krásná Magelona nechtěla, aby se to dověděla, poněvadž ze strachu a starosti nezamlčela by toho, nýbrž snažila by se tomu zabrániti. Pak vrátil se Petr do své hospody a připravil tajně vše, čeho třeba bylo. A dal
15 okovati koně své nejlépe.

Když pak nadešla určená doba a u dvora všichni usnuli, přišel Petr k zahradní brance s třemi koni, z kterýchž jeden vína, chleba a jiných pokrmů hojnost nesl na dva dny, aby jim nebylo jídla a pití hledati po hospodách. I našel
20 krásnou Magelonu o samotě čekající, kteráž zlata a stříbra vzala s sebou podle potřeby. I sedla na dobrého mimochodníka anglického, kterýž lehce ji nesl. Načež také Petr na dobrého koně sedl a jeli rychle bez zastávky po celou noc, dokud nezačalo svítati. Když pak nastal den, vyhledal
25 Petr místo v lesích u moře, aby nikým nebyli spatřeni a nikdo se o nich nedověděl. A když byli dosti hluboko v lese, pomohl Petr s koně krásné Mageloně, a sejmuv koním uzdy, pustil je, aby se pásli. I šli a usedli do zelené trávy a ve stínu, hovoříce o svém dobrodružství a prosíce
30 boha, aby je ochraňoval a k dobrému vedl. A když již dlouho spolu mluvili, přišlo spaní na krásnou Magelonu, neboť neodpočinula si po celou noc a unavena byla jízdou. Tedy položila hlavu do klína Petrovi a jala se spáti.

U dvora pak, když nastal den, přišla chůva do komory
35 krásné Magelony a dlouho tu prodlévala, domnívajíc se, že spí. Když pak minula doba, kdy krásná Magelona dle zvyku svého vstávala, pomyslila si, že snad nemocna jest. I přistoupila k posteli její, na kteréž znamení nebylo, že

by v ní někdo byl ležel. Tu ulekla se chůva velmi a pomyslíla si, že Petr ji unesl. A šla hned do hospody Petrovy a ptala se na něho a dozvěděla se, že odejel. I počala žalostně naříkati a běžela ke královně a pravila jí, že krásnou Magelonu hledala v posteli, ale nenašla jí a neví, kde jest. 5
Když to královna uslyšela, ulekla se a rozhněvala a dala ji všude hledati tak dlouho, až král se to dozvěděl. I nastal pokřik, že rytíř s klíči zmizel. Tu pomyslíl si král, že rytíř ji unesl. I rozkázal, aby byl pronásledován a hledán, a kdyby byl dopaden, aby jej živého přivedli, neboť chtěl ho tak potrestati, aby celý svět o tom mluvil. Tedy ozbrojili se 10
královští a rozdělili se na různé cesty a hledali velice pilně. A král poslal pro chůvu a pravil jí, že ona o tom něco věděti musí. Tu padla dobrá chůva před králem na kolena a pravila, aby ji usmrtiti dal, nalezne-li, že jest vinna v této 15
věci, neboť jakmile se toho dověděla, ohlásila to královně. I odešel král do své komnaty a pro smutek nejedl a nepil nic po celý den. Smutná podívaná byla také na královnu a ostatní panny a dívky, rovněž na celé město Neapol. Královští hledali věrně všemi směry, aniž našli jich nebo 20
dověděli se o nich něčeho; i vrátili se jedni po šesti dnech, druhí po čtrnácti s nepořízenou, čímž král nemálo byl pohněván.

Zatím Petr, pohlížeje na krásnou Magelonu, kteráž spala v jeho klínu, nemohl se nasytiti pohledem na její krásu. 25
A když se dosti nadíval na její krásná červená ústa a na její obličej, tu nemohl odolati, aby jí nerozšněroval ňadra. Neboť zamilovaný jinoch snadno dá se pohledem svést, aby vešel k nejtajnějším pokladům své milé, aniž pováží, co zlého z toho může pojíti. I prohlížel si Petr s velikou 30
radostí její sněhobílá ňadra, kteráž čistší byla než krystal, a v ruce pojal její krásné prsíčky. Tu láskou celý byl unešen a zdálo se mu, že jest v nebi a nic mu nemůže ublížiti. Leč radost jeho dlouho netrvala a ke zlému obrátilo se, co s vášní bylo počato. Stalo se, že Petr, dívaje se takto na 35
krásnou Magelonu, spatřil mezi jejími ňadry červený klůcek hedvábný a pocítil velikou touhu poznati, co to jest, a vzal jej a rozbalil. Tu našel v něm tři krásné prsteny,

kteréz jí byl dal a kteréz ona tedy tak ráda měla kvůli němu. I zabalil je opět Petr a položil je vedle sebe na kámen a počal znovu dívati se na krásnou Magelonu, takovou láskou jat, že nevěděl, kde se nalézá. Ale poněvadž není
5 na světě radosti bez hoře, stalo se, že přilétl pták, kterýž loupeží se živí, a spatřiv klůcek a domnívaje se, že by to maso bylo, uchopil jej a ulétl.

Když to Petr spatřil, velmi se rozzlobil, neboť se bál, aby se neprozradil krásné Mageloně. I položiv opatrně svůj
10 plášť pod její hlavu, aby se neprobudila, šel za ptákem, házeje po něm kamení, neboť doufal, že mu takto odejme opět prsteny. A honil jej tak dlouho, až pták odletěl na skalku nedaleko břehu a upustil odtud klůcek s prsteny do moře. Tu Petr, poněvadž pro veliké množství vody k prstem
15 nům nemohl, jal se pobíhati po břehu hledaje něco, po čemž mohl by se plaviti. I našel malý, starý člun, kterýž tu rybáři zanechali, poněvadž nebyl již k potřebě. Velmi tím potěšen, vstoupil do člunu, a uchopiv rahno, kteréz nedaleko našel, vezl se ke skalce. Ale radost jeho netrvala
20 dlouho, neboť povstal veliký vítr a zahnal jej na moře. Tu viděl Petr, že stále více vzdaluje se od země, a pozoruje nebezpečensství, ve kterémž se nalézá, a vzpomínaje na krásnou Magelonu, kterouž spící v lese zanechal a kteráž zlou smrtí zemřítí tu může bez rady a pomoci, myslil, že
25 sám vrhne se do moře, neboť jeho šlechetné srdce nemohlo snéstí takové bolesti. Ale ten, kterýž lidi tohoto světa mnohým utrpením a zlým osudem k trpělivosti vede, nedopustil, aby přišel o život. Petr, vzpamatovav se opět, k bohu se modlil o pomoc pro krásnou Magelonu a slitování nad
30 sebou, kterýž tak falešný a nevěrný byl, že otci a matce dceru odvedl nadevše milovanou, a velmi naříkaje, více na ni myslel než na sebe. A sedě uprostřed člunku, čekal na smrt, nechávaje jej plouti, kam mořské vlny jej vedly, a máje v něm vody, až celý mokrý byl, zůstával v tomto
35 nebezpečensství od rána až do poledne. Stalo se pak, že objevila se tu loupežnická loď ze země černošské. I spatřili jej samotného plouti, kam vítr chce, a vytáhli jej a posadili na loď. Ale Petr byl hořem napolo mrtvý a nevěděl, co se

s ním děje. Když pak vůdce lodí dobře se na Petra podíval, zalíbil se mu Petr, neboť byl pěkně oblečen a krásný; i pomyslil si, že jej daruje sultánovi. Tak pluli po čtyři dni, až přišli do Alexandrie. Tu daroval vůdce Petra sultánovi, kterýž spatřiv jej zalíbení v něm našel a děkoval vůdci. 5
Mělť pak Petr na krku zlatý řetěz, kterýž mu krásná Magelona dala; i pomyslil si sultán, že jest rodu vznešeného. A otázal se ho tlumočníkem, chce-li mu u stolu posluhovat. Načež Petr řekl, že ano. Tedy rozkázal sultán, aby jej tomu naučili. I vynikl v tom Petr nade všechny ostatní. 10
A zamiloval si sultán Petra, jako by byl jeho vlastní syn. Petr pak, nepobýv tu ještě ani rok celý, naučil se řeči jejich a mluvil dobře černošsky a řecky. A byl tak způsobný a přívětivý, že jej každý rád měl u dvora; také neměl sobě rovna v obratnosti, takže skrze něho všechno se dělo u sultána a Petr byl u něho ve veliké vážnosti. Leč srdce jeho těžké bylo, an myslil na svou nejmilejší Magelonu, a tak vedl smutný život a stále jen boha prosil, aby, kdyžť jej z nebezpečení moře vyvedl, dopomohl mu také k šťastnému sňatku, dříve než umře. 15

Zatím krásná Magelona, když se po chuti vyspala, probudila se, a domnívající se, že jest u svého nejmilejšího Petra a hlavu svou v jeho klínu má, usedla a ptala se jej, nehněvá-li se na ni, že tak dlouho spala. A pohlédnuvši nikoho nenašla. Tu vstala a ulekla se velice, načež počala jej hlasitě volati. Ale nikdo jí neodpověděl. I jala se plakati a chodíc lesem volala jej, jak mohla jen hlasitě. Když pak ochraptěla a bolestí a hořem sevřelo se jí srdce, tu myslila, že zemře. I klesla ve mdlobách k zemi, jako by mrtva byla. 20
A po dlouhé chvíli, když se probudila, znovu jala se plakati a naříkati, jak jen to slyšel kdy člověk, a žalovala na Petra, že ji tu opustil v divoké pustině, aniž ona pochopiti může, proč se to stalo. Jako by on druhý Jason a ona druhá Medea byla. Ale chodíc lesem a hledajíc Petra spatřila koně jeho, a tu ještě více zaplakala vidouc, že neodešel od ní dobrovolně a že snad jest mrtvý. I obrátila se k bohu prosíc jej, aby potěšil ubohou pannu a ponechal jí smysly a rozum její, neboť toto neštěstí jest bezpochyby dílo zlého ducha, kterýž 25 30 35

vida, že způsobně a řádně jednají, odvedl je do cizí země, aby zlomil jejich obapolnou vůli. Tato myšlenka posílila trochu srdce její, ona chodila lesem naslouchajíc, zda by uslyšela něco, také vystoupila na strom, aby se rozhlédla, ale neviděla nic než les a moře. Tedy smutna zůstala po celý den, aniž jedla a pila něčeho, a když nastala noc, vyhledala vysoký strom, na kterýž vylezla s velikou námahou a úzkostí. Na něm pak seděla po celou noc, jen málo odpočívajíc ve spánku, neboť starost měla velikou kvůli divoké zvěři. A uvažujíc, co by dělati měla, rozhodla se, že nevrátí se domů ze strachu před hněvem svého otce, ale že půjde hledati svého nejmilejšího Petra ve světě.

Když pak nastal den, slezla krásná Magelona se stromu a šla k onomu místu, kde byla našla koně, kteříž tu dosud byli přivázáni, a odvázala je s plácem a poslala je, aby šli, kam chtějí, kdyžtě také pán jejich ztratil se a ona jde do světa jej hledati. Načež kráčela lesem tak dlouho, až přišla na silnici, která vede do Říma. A když našla silnici, ukryla se opět v lese na místě takovém, aby viděla, kdo půjde mimo, ale sama viděna býti nemohla, a tu čekala tak dlouho, až spatřila poutnici jednu po cestě přicházeti. I zavolala ji k sobě a prosila ji, aby jí dala sukni a šaty své za její krásné šaty. Když to poutnice uslyšela, pomyslíla si, že snad ještě jiní lidé jsou v lese a krásná Magelona šašky s ní provozuje. Tedy pravila jí, že nemá se nikdo posmívati chudým lidem, i když jest oblečen v krásný šat, a že sluší-li tělu paní krásná sukni, její prostá že sluší opět její duši. Tu odpověděla jí krásná Magelona, že se jí neposmívá a ze srdce upřímného chce s ní měniti. Načež poutnice, poznavši, že mysl její bezelstná jest, dala jí své šaty a vzala si její krásné a krásná Magelona oblékla se do jejích šatů tak, aby nemohla býti poznána, a vzala slinu a prst a pomazala si jimi tvář svou.

Vydala pak se krásná Magelona na cestu do Říma a šla tak dlouho, až přišla do města. Tu první její cesta byla do chrámu svatého Petra, kde dlouho se modlila za sebe a za svého Petra, aby se najíti mohli a život skončiti v pokoji a v manželství. Když pak vstala a odejíti chtěla do

své hospody, spatřila strýce svého vstupovati do chrámu, kterýž byl bratr její matky a hledal ji s velikým průvodem. Tu ulekla se nemálo, ale nikdo jí nepoznal v jejím šatu. Tedy odebrala se jako chudá poutnice do hospice, kdež pobyla čtrnácte dní v pláči a modlitbách. A tu napadlo jí, aby odešla do země Provincie, neboť doufala, že tu nejspíše uslyší o svém Petrovi, a vydala se na cestu a šla tak dlouho, až přišla do města, kteréž se jmenuje Janov. V tomto městě ptala se pak na cestu do Provincie, kteráž by nejkratší byla; i řekli jí, aby jela po moři. A když přišla do přístavu, našla tu k veliké své radosti loď, která jela do jiného přístavu jménem Mrtvá voda. Tedy dohodla se s majetníkem lodi a odjela. Když pak octla se v onom městě a jednoho dne jako poutnice šla městem, zavolala ji jakási zbožná paní, aby ji pohostila a mnoho dala si vypravovati o její pouti. Načež krásná Magelona vyptávala se jí na zvyky a vlastnosti země, a zdali cizí lidé v bezpečnosti mohou tudy putovati. Tu pravila jí paní, že odtud až k Aragonii vládne pán, kterýž jmenuje se hrabě z Provincie a jest velmi mocný a zemi v míru a spravedlnosti udržuje; hraběnka pak jest přívětivá a milostivá k chudým lidem. Ale že teď zarmoucení jsou a všichni jejich poddaní s nimi kvůli synu jejich jménem Petru, kterýž nejušlechtilejší rytíř jest na světě, ale odešel přede dvěma léty do světa, dosud se nevrátil, aniž dal o sobě slyšeti. I žijí ve strachu, že mrtev jest anebo nějaké neštěstí se mu stalo. Načež vypravovala o krásných skutcích a ctnosti urozeného rytíře. Krásná Magelona, když to uslyšela, poznala, že Petr odešel od ní dobrovolně a že se to stalo mocí zlého. A počala plakati, což dobrá paní za soucit měla a tím laskavější k ní byla; přiměla ji pak, aby spala u ní v tu noc.

Této noci pak rozhodla se krásná Magelona v srdci svém, že najde si tu místo nějaké, kde by bohu sloužiti mohla a tak panenství své snadněji neposkvrněné zachovati; doufala také, že tu spíše uslyší něco o svém nejmilejším Petrovi než kdekoliv jinde. I tázala se dobré paní, hostitelky své, na místo, kde by bohu mohla sloužiti, kteráž pravila jí, že nedaleko jest přístav Pohanského ostrova, kamž všechny

lodi a kupectva přicházejí ze všech zemí a také mnozí chudí, nemocní a slabí lidé. Tedy šla krásná Magelona prohlédnouti si ono místo a zalíbilo se jí. Dala pak z peněz, které měla, vystavěti kostelík a při něm malou nemocnici s třemi postelemi. V kostelíku dala postaviti oltář ke cti svatého Petra a pojmenovala kostel Svatý Petr z Magelonu. Když pak dostavěn byl kostel i nemocnice, jala se tu sloužiti chudým a vedla život tak přísný, že na ostrově i v okolí považovali ji za svatou paní a nazývali ji svatou poutnicí. Mnozí lidé veliké oběti přinášeli kostelíku a známost o něm došla až k hraběti a hraběnce, kteříž umínili si navštívit ji. Když pak přišli, uvítala je špitálnice uctivě a oni veliké zalíbení našli v díle jejím a řekli si, že je to žena svatá. Načež hraběnka stranou vzala představenou nemocnice, aby si s ní pohovořila o mnoha věcech, a jmoluc se plakati, svěřila se jí se zármutkem svým kvůli synu svému. Tu těšila ji představená dle sil svých, ač sama ještě více útěchy potřebovala, a hraběnce líbila se její řeč, a poděkovavši špitálnici, prosila ji, aby požádala ji o všechno, co jí chyběti bude, neboť ničeho jí neodepře. Když pak odešli, vrátila se špitálnice ke svým chudým a vedla přísný život.

Stalo se pak jednoho dne, že rybáři v onom místě lovili v moři a chytli rybu, kteráž se jmenuje vlkouš, a ta byla tak pěkná, že ji darovali hraběti a hraběnce. Poslána byla pak ryba do kuchyně a tu ten, kterýž ji připravoval, našel v jejím břiše klůcek červený a podobající se jablku. I donesla jej služka hraběnce a pravila, že to nalezeno bylo v rybě. Tu hraběnka, rozbalivši to, našla v tom tré prstenů, kteréž dala svému nejmilejšímu synu Petrovi, když odcházel. A poznavši je, zármutek veliký pocítila a žalostně zaplakala, že syn její mrtev jest a že ryba jej spolkla. Hrabě, uslyšev veliký nářek její, velmi se ulekl, a vešed do její komory, tázal se, co se stalo. I pravila mu hraběnka, že nerozumné zvíře zlou zvěst přineslo jim o jejich nejmilejším synu, kteréž horší býti nemůže. A vypověděla mu, kterak nalezen byl klůcek a v něm tři prsteny, kteréž mu dala, když odcházel. A ukázala hraběti prsteny. Hrabě, když je spatřil, poznal je ihned a tak byl zarmoucen, že

hlavu na postel položil a jal se plakati dobrou půl hodiny. Načež jako šlechtý muž přistoupil k hraběnce a těšil ji, jak nejlépe dovedl. A pak rozkázal sejmouti všechny draho-
cenné koberce a černé sukno dal pověsiti v celém domě. A zármutek nastal v celé zemi, neboť všichni milovali mla-
dého hraběte.

5

Vkrátku poté odebrala se hraběnka ke špitálníci, aby se jí svěřila se svým hořem. Tu prosila ji představená, aby jí ukázala ony prsteny. Kteréž ihned poznala, jakmile je spatřila, a srdce její žalem div nepuklo. Ale jako dcera
ctnostná a moudrá, kteráž v boha skládá veškeru naději, pravila hraběnce, aby se netrápila, poněvadž věc také jinak
přihoditi se mohla a její nejmilejší syn prsteny mohl ztratiti anebo jiné osobě dáti. Tato řeč potěšila hraběnkou
velice, i dala veliké dary nemocnici, aby bůh vzal na milost
duši jejího syna, je-li mrtev, anebo aby se mu dobře vedlo,
zůstal-li naživu. Když pak odešla hraběnka, klesla špi-
tálnice na kolena před oltářem svatého Petra ve velikém
smutku.

10

15

Zatím Petr sloužil sultánu babylónskému a byl mu milý
jako vlastní syn. Ale v srdci svém nosil jen krásnou Magelo-
nu a toužil dovědět se, co se s ní stalo. I rozhodl se jednoho
dne požádati sultána o dovolenou, aby mohl navštívit
otce svého a matku svou. Když pak sultán pořádal velikou
slavnost, při kteréž mnoha lidem veliké dary dával, poklekl
před ním Petr vida, že čas přišel, a pravil, že také chce
o něco prositi. I slíbil sultán, že se mu státi má po vůli.
Tu přednesl mu Petr prosbu svou velmi uctivě. Sultán,
vyslechnuv ji, zarmoutil se, že mu slovo své dal, a pravil,
že by mu ho byl nedal, kdyby byl věděl, čeho žádati bude,
poněvadž rád ho má a mocným chce jej učiniti po své
smrti v celé své zemi. Ale poněvadž slovo mu dal, chce
v něm státi, slíbí-li mu, že se opět vrátí, až navštíví svého
otce a matku svou. I slíbil mu to Petr, načež sultán dal mu
rozkaz pro celou zemi, ve kterémž stálo, aby všude, kam-
koliv přijde v zemi černošské, jednalo se s Petrem, jako by
to on sám byl, a dal mu zlata, stříbra a jiných klenotů veliké
množství. Tedy rozloučil se Petr se sultánem a mnozí pla-

20

25

30

35

kali, kteříž jej měli rádi. Přišel pak brzy do Alexandrie, kdež dal zhotoviti čtrnáct soudků, kteréž by po stranách solí byly vyplněny, uprostřed pak chovaly poklad. A když bylo vše hotovo, odebral se do přístavu, a naleznuv tu loď
5 k radosti své, kteráž do Provincie plula, naložil na ni soudky a vydal se na cestu. A tu noc pak měli dobrý vítr a napnuli plachty a přijeli šťastně k ostrovu, jehož jméno jest Sagona. Tu našli sladkou vodu. Ale Petr nechtěl zůstat na moři, poněvadž byl unaven, a odešel na zemi. A procházeje se
10 po ostrově, našel tu mnoho krásných květin. I usedl k nim a zapomněl tak část hoře svého. Jedna květina pak byla nejkrásnější ze všech barvou a vůní, kterouž utrhl, a kochaje se pohledem na ni, uzřel v mysli své krásnou Magelonu, kteráž podobně vynikala mezi pannami a paními. Tu jal
15 se plakati, neboť velikou bolest pocítil ve svém srdci, a mysle na to, co se s ní státi mohlo, položil se a usnul. V tu dobu pak nastal dobrý vítr a loď chystala se odplouti. A majetník lodi vida, že Petr chybí, dal jej hledati. I volali jej hlasitě, ale poněvadž tvrdě spal, neslyšel jich, a tak jej nalézti nemohli, a majetník lodi nechtěje zameškati, kdyžtě dobrý
20 vítr měli, dal plachty napjati a odjeli. Petr však spal dále. Tedy jeli tak dlouho, až přijeli do přístavu, kterýž se jmenuje přístav Pohanský, a tu vyloďovali zboží. A naleznuvše čtrnácte soudků, nevěděli, co s nimi, a poněvadž soli byl
25 tu všude dostatek, neprodali jich, nýbrž dohodli se, že je věnují nemocnici svatého Petra. I odebral se majetník lodi ke špitálníci a pravil jí, že pán soudků se ztratil, pročez chce je darovati nemocnici; ona pak aby se modlila za jeho duši.

30 Tu stalo se jednoho dne, že špitálnice potřebovala soli. Tedy vzala jeden soudek, otevřela jej a našla v něm zlata veliké množství. A uleknuvši se velice, druhý vzala a otevřela a našla v něm rovněž jako v prvním. I pomyslila si, že není sama na světě, kteráž bolestí a zlým osudem stíhána
35 jest. Načež otevřela všechny ostatní soudky a našla veliký poklad. Dala tedy povolati zedníky a jiné řemeslníky a jala se rozšiřovati kostel i nemocnici. O čemž pověst rozšířila se daleko široko a přišlo mnoho lidu, kterýž almužny a dary

nesl, a velmi se divili všichni, že špitálnice tak skvostně staví, aniž kdo viděl u ní peníze. Také hrabě a hraběnka přišli opět, aby tu pobožnost vykonali a promluvili se špitálnicí, kteráž je znova těšila, ač sama potřebnější byla útěchy. Neboť oni toliko syna milého ztratili, což lidské jest, ona však ztratila království a v nemilost otce svého a matky své upadla a k tomu ještě ztratila svého nejmilejšího Petra. 5

Petr pak, probudiv se na ostrově po dlouhém spánku, velmi se podivil vida, že jest noc; i vstana, šel k moři na místo, kde loď opustil, a nespatriv jí a domnívaje se, že tma jej šálí, jal se hlasitě volati. Ale nikdo mu neodpověděl. Tu veliká úzkost sevřela mu srdce, an padl k zemi, jako by mrtev byl, a opustila jej mysl. Když pak procitnul, opět zaplakal hořce a naříkal po celou noc. Neboť nedosti na tom, že ztratil krásnou Magelonu, manželku věrnou, nebylo mu ani dopřáno, aby potěšil otce svého a matku svou. Prohledav pak, když den nastal, ostrov, není-li snad loď nějaká nablízku, a nenaleznuv ničeho, ulehl doufaje, že smrt učiní konec jeho bolestem. Stalo se však, že rybářský člun přistál u ostrova a rybáři, vyšedše pro sladkou vodu, našli Petra nataženého, jako by mrtev byl. I slitovali se nad ním, a davše mu jísti a píti, zabalili jej teple, jak nejlépe dovedli, a když pookřál, zanesli jej do člunu a jeli do města, kteréž Crapona sluje, a zanechali jej v nemocnici. 10 15 20 25 30 35

Tu pobyl Petr devět měsíců a stav jeho den ode dne lepší byl, takže choditi mohl po městě, ale pro velké hoře srdce svého docela uzdraviti se nemohl. Jednoho dne pak, když podle svého zvyku procházel se u moře, spatřil v přístavu loď, a přiblíživ se k ní, uslyšel, že lodníci mluví řečí jeho domoviny. I ptal se jich, kdy poplují domů. Řekli mu, že nejdéle za dva dny. Tedy šel Petr k majetníkovi lodi a proboha prosil jej, aby ho vzal s sebou, neboť jest z jejich země a dlouho byl nemocen. Odpověděl mu majetník, že jest ochoten vzíti jej s sebou, kdyžtž jest krajan jeho, že však musí s ním jeti do Mrtvé vody k ostrovu, kterýž ostrov Pohanský se jmenuje. S tím spokojen byl Petr a vstoupil na loď. Stalo se pak, když na lodi byl, že tovaryši lodní mluvili

o kostelu svatého Petra z Magelonu, kteréžto jméno když Petr zaslechl, velmi se podivil, načež vyprávěli mu o kostele a nemocnici na ostrově, kterýž ostrov Pohanský sluje, a poradili mu, aby sem se uchýlil, neboť bůh tu mnohé
5 zázraky koná a on jistě dosáhne tu opět svého zdraví. Tedy rozhodl se Petr zůstat tu po celý měsíc, dříve než se poznati dá svému otci a matce své, a když loď přistála u ostrova Pohanského, vystoupil Petr na zemi a šel položit se do nemocnice. Špitálnice pak, když podle svého zvyku navštívila nemocné, spatřivši, že nový nemocný jest, umyla mu
10 ruce a nohy a na čelo jej políbila, jakž zvyklá byla, a pravila, že všeho se mu dostane, čeho potřebovati bude, aby brzy se uzdravil. Neboť tak pečovala o všechny nemocné, kteříž k ní přišli.

15 Petr, když ležel v nemocnici po nějakou dobu, velmi získal na zdraví svém, a pozoruje velikou péči a práci špitálnice, řekl si v srdci svém, že tato paní jest jistě osoba svatá. Jednoho dne pak stalo se, že bolestí veliké vzdechy ze sebe vydával, vzpomínaje krásné Magelony, kterouž odvedl z království jejího a od otce jejího a matky její, ana
20 snad sežrána byla divokými zvířaty, ač byla spanilá tak a krásná. Tu špitálnice, zaslechnuvši jeho vzdechy, přistoupila k posteli jeho domnívajíc se, že mu něco chybí, a pravila, aby jí řekl, přeje-li si něčeho, a učiní mu po vůli, aniž šetřiti bude penězi. I poděkoval jí Petr a pravil, že ne
25 chybí mu nic, leč po zvyku nemocných a zarmoucených, kteříž veliké ulehčení způsobí srdci svému, mohou-li si postěžovati někomu, jal se jí vypravovati zármutek svůj, aniž koho jmenoval. A pravil, že byl jednou jeden bohatý syn,
30 kterýž slyšel vypravovati o krásné panně v cizí zemi a opustil otce svého i matku svou, aby si dobyl její lásky. Zvolil si ji za manželku a odvedl ji tajně otci jejímu a matce její, ale pak opustil ji spící v pustém lese, aby dostal své prsteny. A Petr vypravoval jí celý svůj příběh až do té doby, kdy
35 přišel do nemocnice. Krásná Magelona, uslyševši jeho slova, porozuměla, že on jest Petr její nejmilejší, a poznávala jej po všech jeho pohybech. I jala se plakati velikou radostí. Leč vyjeviti nechtěla se mu ještě v tom čase. Tedy jala se

jej těšiti, ukazujíc mu, kterak bůh ochraňoval jej ve všech nebezpečnostvích a jistě opět mu pomůže.

Dala pak si šaty královské dělati krásná Magelona, ana peněz dosti k tomu měla, a dala vyzdobiti svou komoru nejskvostněji. Neboť také nejctnostnější žena marnivá po-
někud bývá a neukazuje se ráda svému nejmilejšímu, leč
v šatu krásném. A když všechno bylo připraveno, při-
stoupila k Petrovi a pravila, že lázeň mu připravila, aby
okřál. Načež odvedla jej do komory a poprosivši ho, aby
počkal, až se vrátí, odešla převléci se do královských šatů,
závoj však vzala si, kterýž zvyklá byla nositi, takže jen oči
a nos jí viděti bylo. Ale pod tím závojem upraveny měla
pěkně krásné své vlasy, kteréž až k zemi jí šly a zářily jako
zlato. A vrátivši se k Petrovi, pravila mu, že tu má před
sebou nejmilejší svou manželku a věrnou přítelkyni Mage-
lonu, pro kterouž tolik vytrpěl a kteráž neméně vytrpěla
pro něho; ona že jest, kterouž spící zanechal v pustém lese
a kteráž zlatý řetěz mu dala a s ním vládu nad svým tělem.
I odhodila svůj závoj a tu splynuly její krásné vlasy jako
zlato. Tedy Petr z Provincie, spatřiv krásnou Magelonu
bez závoje, poznal tu, kterouž tak dlouho hledal, a vstana,
padl jí do náručí a líbal ji s velikou láskou. Tak zůstali
dlouho pospolu, a nemohouce pro veliké pohnutí myslí
svých mluvit, plakali velikou radostí.

Přišel pak čas, kdy vypravovali si mnoho o neštěstí svém
a nemohli se nasytiti řečí svých aniž polibků. Také pověděla
mu krásná Magelona, kterak dostala soudků čtrnácte s po-
kladem a polovinu pokladu prostavěla na domě božím.
Chybělo pak toliko čtvero dnů do měsíce, po kterýž slíbil
Petr zůstati v nemocnici, pročez chystali se, kterak by po-
znati se dali hraběti a hraběnce. Krásná Magelona při-
pravila Petrovi postel ve skvostné své komoře, uchýlivši se
sama do jiné, leč spáti nemohla po celou noc velikou radostí.
Když pak přišel čas, oblékla se krásná Magelona do šatů,
v kterýchž chodila v nemocnici, a rozloučivši se s Petrem,
odebrala se k hraběti a hraběnce, kteříž laskavě ji přijali
a mezi sebe posadili. Tu pravila špitálnice, že přichází k nim,
aby jim vyjevila sen, kterýž zdál se jí minulé noci. Spatřila

Spasitele, kterýž za ruku vedl mladého rytíře a pravil k ní: Toť jest ten, za něhož ty i pán tvůj a paní tvá tak dlouho jste se modlili. Pročež aby déle netruchlili pro svého syna a svlékli šat smuteční a oblékli šat radosti, neboť není daleka
5 chvíle, kdy uzří svého syna živoucího a zdravého. Hrabě a hraběnka, ač těžko jim bylo věriti, že Petr ještě žije, velmi se potěšili její řečí a kvůli ní slíbili jí odložiti smuteční šat a pozvali ji k obědu na druhý den. Ale špitálnice, poděkovavši jim, pravila, že má práci doma, a prosila je přívětivě,
10 aby příští neděli přišli do kostela k svatému Petru, neboť má velikou naději, že tu velmi potěšeni budou. I slíbili jí učiniti, co si přála. Když pak se vrátila k Petrovi, kterýž ji netrpklivě očekával, pověděla mu vše, co pořídila. Dala pak udělati šatů mnoho pro Petra i pro sebe.

15 Když přišla neděle, vypravil se hrabě s hraběnkou a průvodem svým do kostela k svatému Petru. A když bylo po mši, zavedla je špitálnice ke své komoře a tázala se jich, zda by poznali svého syna, kdyby jej spatřili. A když řekli ano a vešli do komory, Petr, spatřiv otce svého a matku
20 svou, poklekl před nimi, ani poznavše ho běželi k němu a padli mu do náruče a líbali jej laskavě, nenalézajíce slov. Tedy rozneslo se, že hraběcí syn se vrátil, a přišli šlechtici, nešlechtici, aby jej uvítali s velikou poctou a radostí. Načež hovořil Petr s hrabětem, otcem svým, a matkou svou, ani
25 tázali se ho na mnohé, co se mu přihodilo.

Zatím krásná Magelona odešla do své komory a oblékla se co nejskvostněji, jak se jí patřilo. A takto oblečena vrátila se k nim brzy. Hrabě a hraběnka, když spatřili krásnou
30 Magelonu, velmi se podivili, odkudž přišla taková krásná panna, a ještě více byli udiveni všichni, když Petr vstal, objal ji laskavě a políbil. Tedy vzal ji Petr za ruku a pravil otcí a matce, že to jest ta panna, pro kterouž do světa šel a kteráž jest dcera krále neapolského. I šli jí vstříc a objali ji laskavě, chválíce boha.

35 Pověst pak roznesla se po celé zemi Provincie, že Petr se vrátil, a přijeli a přišli šlechtici i nešlechtici a veliké sedání konalo se na jeho počest; jiní pak tančili a veselí byli. Hrabě pak zavedl Petra k oltáři a totéž učinila hraběnka krásné

Mageloně, i požehnal biskup jejich manželství. Veliká slavnost a radost byla po celé zemi po čtrnácte dní, každému líbila se krásná Magelona a provozovali před ní mnohou kratochvíli a každý se činil, aby nejlepší vykonal.

Když pak minula doba manželské soulože Petra s krásnou Magelonou, žili hrabě a hraběnka ještě deset let v dobrém pokoji, a když zemřeli, dal je Petr se ctí pochovati v kostele u svatého Petra z Magelonu. Po nich žili Petr a krásná Magelona ještě osm let v štěstí a přátelství a zpłodili krásného syna, kterýž statečný byl a smělý, a jak historie vypravuje, stal se po nich králem neapolským a hrabětem z Provincie.

Tak tedy končí povídka o Petrovi, kterýž byl syn hraběte z Provincie, a o krásné Mageloně, kteráž dcera byla krále neapolského.